

Справа “Піряник проти України” (Piryanik v. Ukraine)

У рішенні, ухваленому 19 квітня 2005 року у справі “Піряник проти України”, Суд постановив, що

- мало місце порушення ч. 1 ст. 6 Конвенції.

Відповідно до ст. 41 Конвенції Суд призначив сплатити заявнику 1400 євро загалом на відшкодування моральної шкоди та судових витрат.

Обставини справи

Заявник Сергій Олександрович Піряник є громадянином України, народився 1970 року і проживає у м. Приволі Луганської області.

У січні 2001 року комісія з трудових спорів (далі – КТС) зобов’язала підприємство, на якому працював заявник (державну шахту ім. Капустіна), сплатити йому 4037 грн. заборгованої заробітної плати.

У лютому 2001 року було відкрито виконавче провадження. У березні 2001 року заявника було повідомлено, що рішення у його справі не може бути виконано через відсутність у підприємства-боржника необхідних коштів. Лише у листопаді 2003 року рішення у справі заявника таки було виконано у повному обсязі.

Зміст рішення Суду

Заявник стверджував, що невиконання протягом двох років і десяти місяців рішення про повернення йому заборгованої заробітної плати було порушенням

ч. 1 ст. 6 Конвенції.

Суд зауважив, що рішення КТС прирівнюється за юридичними наслідками до рішення суду. Відтак воно повинно бути виконане у звичайному порядку. Суд зазначив, що затримка у виконанні рішення може бути виправдана лише у виняткових обставинах, втім вона не може бути такою, аби порушити саму сутність права, котре забезпечується ч. 1 ст. 6 Конвенції.

Суд відзначив стосовно даної справи, що держава не повинна була позбавляти заявника права скористатися наслідками рішення на його користь, покликаючись на фінансові труднощі підприємства-боржника. Суд вказав, що рішення залишалось невиконаним упродовж тривалого строку, а саме протягом двох років і десяти місяців. Остаточне виконання відбулося, власне, лише після того, як Уряд офіційно дізнався про те, що п. Піряник звернувся до Суду.

Зрештою Суд вказав, що невиконання рішення упродовж двох років і десяти місяців означало передусім те, що держава істотним чином позбавила ч. 1 ст. 6 Конвенції її корисного значення. Суд зауважив, що Уряд таки не спромігся навести належні пояснення такого зволікання. Відтак Суд постановив, що мало місце порушення ч. 1 ст. 6 Конвенції.

Реферативний переклад з англійської мови та опрацювання рішення здійснено у Львівській лабораторії прав людини і громадянина НДІ державного будівництва та місцевого самоврядування АПрН України М.Ю. Пришляк та П.М. Рабіновичем.